

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Неділя Святих
Праотців**

**Sunday of the Holy
Forefathers**

**Dimanche Des Ancêtres
Saints**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

Великий Банкет: «Ми повинні обробляти свій сад.»

Визначний французький письменник Вольтер писав: «Ми повинні обробляти свій сад» (Candide, розділ 23). Торкаючись цієї поради в своїх роздумах про Російський Ренесанс, Джеймс Біллінгтон писав: "Можливо, немає жодного сенсу в обробленні свого саду, як Вольтер радив, бо ніщо, крім отруєний фрукт не буде в ньому рости" (The Icon and the Axe, 283).

Біблія говорить нам, що ми створені жити в Саду – в Раю, якого ми втратили через гріх, тобто порушення спілкування з Богом. Воно також каже нам, що цей Сад був наново відкритий нам через Воплочення Сина Божого, яким Бог прибув до нас, щоб врятувати нас, так як ми вже не були спроможні, самі від себе, прийти до Нього. У нас уже є доступ до передсмаку (але ж воно й більше, ніж це!) життя в цього саді через наше життя в Церкві.

Щонеділі Божественною Літургією, Євхаристією, нам пропонується особлива Пожива, Бенкет. Ми чуємо те, як Христос запрошує нас словами

Священнослужителів : "Прийміть споживайте ... Пийте з неї всі ...". Як ми їмо і п'ємо, так, навіть, як ми усвідомлено приймаємо участь, то ми вже вступили в цей Сад, якого ми створені бути вічними жителями.

Це Сад спілкування з Богом і всіма Його чудовими людьми, Його Всесвітом. Спілкування любові, радості і миру. Ісус говорив про цей Сад у Притчі про Велику Бенкет, який ми чуємо в Євангелії на Неділю Святих Праотців, якою приходимо чимраз ближче до Світлого Празника Його Народження (Лк. 14:16-24).

Те, що здається найбільш замітним у цій Притчі це – переможне бажання Господаря, що його дім буде заповнений, і небажання тих, яких Він запросив прийти на Бенкет. Чому ж би хто небудь бажав пропустити таку можливість бути з Господарем і його гостями?

Можливо, слова Вольтера таки підходять. Можливо, ми *не обробляли* свій внутрішній сад, щоб ми були б в змозі почути і пізнати щедре запрошення і відкласти на сторону всі відмовки, щоб таки прийти на Бенкет.

Цей час Посту перед Святом Різдва дає нам можливість розпізнавати і боротися з отруєними фруктами, що стали розвиватися в нашому саду через наш брак уваги до нього. Якщо ми не постимо взагалі, такого роду фруктів може просто опановувати наш сад. Скільки в ньому любові? А віра? А надії? Вони, можливо, були практично витіснені з нашого внутрішнього саду нашою заклопотаністю "справами більш практичними".

Ця Неділя Святих Праотців нагадує нам про багатьох попередників Того, Хто гряде жити з нами - і померти за нас, - згадує, що були багато таких, які *не були* ледачими і байдужими, як були ми. Вони обробляли свої сади. Вони почули запрошення. Вони й відгукнулися.

Через них на землі з'явилася Діва. А через неї гряде Месія, Помазанник. Наші брати й сестри, які святкують за Григоріанським календарем (серед них багато православних – які звать його реформованим Юліанським календарем), вже привітали Його. Давайте тепер зробимо ж це і ми.

Цар наш іде. Він запросив нас до Себе на Бенкет. Давайте наближаймося зі страхом Божим, вірою та любов'ю. Амінь.

Sunday of the Holy Forefathers

The Great Banquet: "We Must Cultivate Our Garden".

The noted French writer Voltaire wrote: "We must cultivate our garden" (Candide, Chapter 23). Touching on this advice in his reflections on the

Dimanche Des Ancêtres Saints

Le Grand Banquet: «Nous devons cultiver notre jardin».

L'écrivain français renommé Voltaire a écrit: «Nous devons cultiver notre jardin» (Candide, chapitre 23). Abordant ce conseil dans ses

Russian Enlightenment, James Billington wrote: “Perhaps there is no point in cultivating one’s garden, as Voltaire advised, because nothing but poisoned fruit will grow” (The Icon and the Axe, 283).

The Bible tells us that we were made to live in a garden – Paradise, which we lost due to sin, i.e. breaking communion and fellowship with God. It also shows us that this Garden has been restored to us through the Incarnation, by which God came to us, to save us, since we could no longer, of our own selves, come to Him. We already have access to the foretaste (yet it is also more than that!) of this Garden through our life in the Church.

Each Sunday there is a special Meal, a Banquet, offered at the Divine Liturgy, the Eucharist. We hear Christ speak in the words of the celebrants: “Take eat...Drink of this...”. As we eat and drink, yes, even as we are mindfully present, we are already setting foot in that Garden which we are created to inhabit for all eternity.

That Garden is communion with God and all His wonderful people, His universe. A communion of love, joy and peace. Jesus spoke of this Garden in the Parable of the Great Banquet which we hear in the Gospel of the Sunday of the Holy Forefathers, as we come ever nearer to the Bright Feast of His Nativity (Luke 14:16-24).

What appears most striking about this Parable is the victorious desire of the Master that His House be full, and the reluctance of those invited to come to it. Why would one pass up such an opportunity to be with the King and His guests?

Perhaps Voltaire’s words fit. Perhaps

réflexions sur des la Renaissance russe, James Billington a écrit: «Peut-être qu’il est inutile de cultiver son jardin, comme Voltaire a conseillé, parce que rien, mais le fruit empoisonné va croître» (l’icône et l’Axe, 283).

La Bible nous dit que nous sommes faits pour vivre dans un Jardin – le Paradis, que nous avons perdu à cause du péché, c'est-à-dire la rupture de communion avec Dieu. Il nous montre aussi que ce jardin a été restauré pour nous à travers l’Incarnation, par laquelle Dieu est venu à nous, pour nous sauver, car nous ne pouvions plus, de nous-mêmes, venir à Lui. Nous avons déjà accès à l’avant-goût (mais il est aussi plus que cela!) de ce Jardin par notre vie dans l’Église.

Chaque dimanche il ya un Repas spécial, un Banquet, offert à la Divine Liturgie, l’Eucharistie. Nous entendons l’invitation du Christ dans les paroles des Célébrants: «Prenez et mangez ... Buvez-en tous... ». Comme nous mangeons et buvons, oui, comme nous sommes présents en pleine conscience, nous sommes déjà en train de mettre le pied dans ce Jardin que nous sommes créés à habiter pour toute l’éternité.

Ce jardin est la communion avec Dieu et tous ses gens merveilleux, son univers. Une communion d’amour, de joie et de paix. Jésus a parlé de ce Jardin dans la Parole du Grand Banquet que nous entendons dans l’Évangile du Dimanche des Saints Ancêtres, comme nous venons toujours plus près de la lumineuse fête de sa naissance (Luc 14:16-24).

Ce qui semble être le plus frappant de cette Parole est la volonté

we have *not* been cultivating our own inner garden so that we would be able to hear and recognize the generous invitation and put aside all excuses in order to come to the Banquet.

This time of fasting before the Feast of the Nativity gives us the opportunity to recognize and deal with the poisoned fruit growing in our garden due to our lack of attention to it. If we have not been fasting at all, that sort of fruit may be over-running our garden. How much love is there? Faith? Hope? These may well have been virtually crowded out of our inner garden by our preoccupation with “more practical matters”.

This Sunday of the Holy Forefathers which reminds us of the many forerunners of the One Who is coming to live with us – and to die for us – recalls that there have been many who were *not* lazy and apathetic as we have been. They cultivated their gardens. They heard the invitation. They responded to it.

Through them the Virgin appeared upon the earth. And through her the Messiah, the Anointed One is coming. Our brothers and sisters celebrating on the Gregorian Calendar (many Orthodox among them – calling it the Revised Julian Calendar), have already greeted Him. Now let *us* do so.

The King is coming. He has invited us to His Banquet. Let us draw near with fear of God, faith and love. Amen.

victorieuse du Maître que Sa maison soit pleine, et la réticence de ceux qui sont invités à venir à Lui. Pourquoi voudrait-on laisser passer une telle occasion d'être avec le Roi et ses clients?

Peut-être les mots de Voltaire correspondent. Peut-être que nous *n'avons pas* cultivé notre propre jardin intérieur de sorte que nous serions en mesure d'entendre et de reconnaître la généreuse invitation et mettre de côté toutes les excuses pour venir au Banquet.

Cette période de jeûne avant la Fête de la Nativité nous donne l'occasion de reconnaître et de traiter avec le fruit empoisonné qui croit de plus en plus dans notre jardin à cause de notre manque d'attention. Si nous n'avons pas jeûné du tout, ce genre de fruit peut surmonter dans notre jardin. Combien de l'amour y en a-t-il? Combien de foi ? Et d'espoir? Ceux-ci peuvent très bien avoir été pratiquement évincés de notre jardin intérieur par notre souci des «questions plus pratiques».

Ce Dimanche des Saints Ancêtres qui nous rappelle les nombreux précurseurs de Celui Qui est à venir vivre avec nous - et à mourir pour nous - rappelle qu'il y en a eu beaucoup de gens qui *n'étaient pas* paresseux et apathiques comme nous l'avons été. Ils cultivaient leurs jardins. Ils ont entendu l'invitation. Ils ont répondu.

Grâce à eux, la Vierge est apparue sur la terre. Et grâce à elle le Messie, l'Ointe est à venir. Nos frères et sœurs qui célèbrent sur le calendrier Grégorien (nombreux orthodoxes parmi eux – qui l'appellent le calendrier julien révisé), ont déjà Le salué.

Maintenant, faisons-le nous.

Le Roi S'en vient. Il nous a invités à
Son Banquet. Approchons-nous avec
crainte de Dieu, la foi et l'amour.
Amen.